

Capitolul I. Noțiuni generale privind Dreptul internațional public

1. În ce secol a luat naștere dreptul internațional public?

- a) secolul al XIX-lea;
- b) mijlocul secolului al XVII-lea;
- c) sfârșitul secolului al XVIII-lea.

2. Obiectul dreptului internațional public îl constituie:

- a) reglementarea raporturilor dintre state;
- b) reglementarea raporturilor dintre indivizi;
- c) reglementarea raporturilor dintre state, precum și între acestea și alte subiecte de drept internațional și stabilirea competențelor, a drepturilor și obligațiilor subiectelor dreptului internațional public în relațiile internaționale.

3. Scopul sistemului constituit prin înființarea Societății Națiunilor al dreptului internațional este:

- a) reprimarea terorismului;
- b) înlocuirea sistemului internațional de securitate bazat pe instituția echilibrului de putere cu sistemul internațional fondat pe organizarea securității colective;
- c) socializarea statelor și a celorlalte subiecte de drept internațional.

4. Societatea internațională se distinge de ordinea juridică națională prin aceea că:

- a) funcționează într-un mod descentralizat;
- b) este caracterizată prin anarhie.

5. Societatea internațională este o societate descentralizată:

- a) adevărat;
- b) fals.

6. Ordinea juridică poate fi creată prin:

- a) dreptul puterii – puterea ca sursă de drept;
- b) dreptul coordonării – specific comunității;
- c) dreptul reciprocității – intermediar între dreptul puterii și dreptul coordonării.

7. Scopurile ordinii internaționale actuale sunt:

- a) conservarea sistemului și a societății de state suverane;
- b) menținerea independenței fiecărui stat de pe glob;
- c) menținerea păcii.

8. Principalii actori internaționali sunt:

- a) statele suverane și federale;
- b) organizațiile internaționale.

9. Condițiile care trebuie reunite pentru ca actorii internaționali să perceapă interdependența ca motiv al cooperării sunt:

- a) actorii să perceapă ineficacitatea acțiunii autonome;
- b) actorii internaționali să perceapă costul acțiunii autonome;
- c) actorii trebuie să perceapă incertitudinea privind realizarea așteptărilor acțiunii autonome.

10. Normele primare în dreptul internațional:

- a) impun drepturi și obligații;
- b) sunt norme de modificare;
- c) se referă la comportamente.

11. Normele secundare din dreptul internațional:

- a) conferă competențe;
- b) sunt norme de recunoaștere;
- c) sunt norme de judecare;
- d) sunt norme de modificare.

12. Normele constituționale în dreptul internațional:

- a) sunt norme secundare;
- b) sunt norme de judecare;
- c) sunt norme de recunoaștere a validității globale a tuturor celorlalte norme juridice.

13. Caracteristicile juridice de natură să pună în discuție calitatea juridică a dreptului internațional sunt:

- a) preponderența prea mare pe care o înregistrează dreptul puterii în defavoarea dreptului cooperării;
- b) absența sancțiunilor judiciare din sistem;
- c) caracterul descentralizat al constrângerii.

14. Cine este considerat inițiatorul conceptului modern de suveranitate?

- a) Jean Bodin;
- b) Hugo Grotius;
- c) Dionisio Anzilotti.

15. În ce secol a apărut tratatul multilateral?

- a) secolul XX;
- b) secolul al XIX-lea;
- c) secolul al XVIII-lea.

16. Regimul juridic internațional:

- a) guvernează raporturile horizontale dintre comercianți;

b) cuprinde sub-sistemul normativ al unei materii internaționale sau al unui domeniu internațional, de exemplu, dreptul mării;

c) include actorii statali.

17. Sunt norme cu natură constituțională:

a) norma care declară și fixează limitativ izvoarele dreptului internațional;

b) norma care afirmă existența normelor inderogabile, *ius cogens*;

c) normele care afirmă primatul Cartei ONU asupra tuturor celorlalte tratate.

18. Actul unilateral în dreptul internațional este:

a) excepție de fond preluată din dreptul anglo-saxon, prin care o parte anihilează orice susținere a părții adverse atunci când se poate proba că este în contradicție cu o poziție exprimată anterior;

b) actul care produce efecte simetric opuse achiesării sau recunoașterii;

c) actul imputabil unui singur subiect de drept internațional.

19. Actele unilaterale sunt:

a) clauza *opting in*;

b) promisiunea;

c) renunțarea;

d) declarația de război.

20. Condițiile de valabilitate a promisiunii în dreptul internațional public sunt:

a) nu este necesar un act „în contrapartidă” al altor state;

b) nu orice declarație unilaterală creează drepturi sau obligații noi, ci doar cele făcute cu această intenție;

c) actul prin care statul promite nu trebuie să aibă un destinatar determinat;

d) condiția publicității.

21. Actele fără valoare obligatorie sunt:

a) acte de recomandare;

b) *soft law*;

c) regulamentele.

22. Funcțiile echității sunt:

a) funcția moderatoare (*infra legem*), funcția supletivă (*praeter legem*) și funcția politică (*contra legem*);

b) funcția internă și funcția internațională;

c) funcția de negociere, funcția de reprezentare a statului, funcția de reprezentare a intereselor cetățenilor statului.

23. Echitatea *infra legem* este:

a) un mijloc de a completa dreptul pozitiv, oferind o ieșire din situația în care acesta prezintă lacune;

b) o formă de *soft law*;

c) destinată să tempereze eventuala rigoare excesivă a dreptului pozitiv.

24. Echitatea *praeter legem*:

a) este un mijloc de a completa dreptul pozitiv, oferind o ieșire din situația în care acesta prezintă lacune;

b) este o doctrină juridică;

c) este destinată să tempereze eventuala rigoare excesivă a dreptului pozitiv;

d) tinde să înlăture aplicarea în speță a dreptului pozitiv.

25. Regula „*in claris non fit interpretatio*” înseamnă:

- a) refuzul judecătorului de a tranșa diferendul pe fond pentru motivul că în sistemul juridic de referință lipsește o normă de drept pozitiv pentru situația supusă judecății;
- b) este considerată inadmisibilă interpretarea unui text clar;
- c) limitările independenței statelor nu se prezumă.

26. Regula „efectului util” constă în:

- a) dubiul se interpretează în detrimentul părții care a propus, a redactat sau dictat o anumită clauză, deoarece responsabilitatea pentru lipsa de claritate a textului îi incumbă;
- b) norma are cea mai mare deschidere care este compatibilă, în mod rezonabil, cu textul și cu circumstanțele;
- c) instituirea unei prezumții de bună-credință, conform căreia părțile nu pot să contracteze drepturi și obligații asupra unui obiect care este indisponibil.

27. Regula „*in favorem validitatis*” constă în:

- a) norma are cea mai mare deschidere care este compatibilă, în mod rezonabil, cu textul și cu circumstanțele;
- b) instituirea unei prezumții de bună-credință, conform căreia părțile nu pot să contracteze drepturi și obligații asupra unui obiect care este materialmente indisponibil.

28. Regula „*contra proferentem*” constă în:

- a) dubiul se interpretează în detrimentul părții care a propus, a redactat sau dictat o anumită clauză, deoarece responsabilitatea pentru lipsa de claritate a textului îi incumbă;
- b) norma are cea mai mare deschidere care este compatibilă, în mod rezonabil, cu textul și cu circumstanțele.

Capitolul al II-lea. Izvoarele dreptului internațional

29. Norma de recunoaștere care instituie o ierarhie a izvoarelor de drept internațional este:

- a) clauza *si omnes*;
- b) stabilită în Carta ONU;
- c) nu există.

30. Cele mai importante izvoare de drept internațional sunt:

- a) tratatul;
- b) tratatul și cutuma;
- c) Constituțiile statelor.

31. Tratatul, conform Convenției de la Viena din 1969, este:

- a) un acord scris încheiat într-un document unic orientat și reglementat de dreptul național al statelor semnatare;
- b) un acord internațional încheiat în scris între state și reglementat de dreptul internațional, fiind consemnat într-un instrument unic sau două sau mai multe instrumente conexe;
- c) un act unilateral adoptat de statele semnatare în cadrul unei organizații internaționale, consemnat printr-un act sau instrument conex.

32. Cea mai mare parte a dispozițiilor Convenției de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor sunt:

- a) supletive;
- b) comutative.

33. Elementele unui tratat sunt:

- a) părțile, voința liber exprimată și obiectul;
- b) părțile și obiectul.

34. Condiția esențială pentru ca un document să fie calificat drept tratat este ca:

- a) părțile să fie întotdeauna state, organizații interguvernamentale sau organizații non-guvernamentale;
- b) părțile să fie întotdeauna subiecte de drept internațional;
- c) acordul părților să fie supus normelor dreptului internațional sau normelor dreptului intern al unuia dintre statele părți.

35. Procedura de elaborare a tratatelor cuprinde:

- a) negocierea;
- b) semnarea;
- c) ratificarea.

36. Noțiunea de „*instrumentum*” corespunde unui:

- a) document formal scris, prevăzut de tratat;
- b) conținut al acordului, obligațiile tratatului;
- c) dispozitiv de sancțiune în caz de neaplicare a tratatului.

37. Noțiunea de „*negotium*” corespunde unui:

- a) document formal scris, prevăzut de tratat;
- b) conținut al acordului, obligațiile tratatului;
- c) dispozitiv de sancțiune în caz de neaplicare a tratatului.

38. Procedura ratificării:

- a) nu este necesară;
- b) este obligatorie doar în tratatele multilaterale;
- c) este necesară și obligatorie când tratatul o dispune.